

Király László

A LINA

Takácsné – tudod. Emma,
a szőkéske-kövérecske –
hagyta itt az erkélyen, mivelhogy
ő maga elrepült örökre Kanadába.
Emma. Emlékszel! A fiához.

Hogyhogy milyen Takács? A piktor!
Festőművész! Itt mázolgatott a Törökvágáson.
A Törökvágás pedig: egy utca,
Kolozsvárt.
Tanulj tinó, ökör lesz belőled!
S volt az a bombázó szeretője.
A barna. Fekete! Mindenki bámulta.
Együtt is éltek rendesen.
Megvolt annak mindene, elől-hátul.
(A nőnek.)
Így nem nehéz festeni.

Mondom: a fiához. Emma.
„Micsoda AIRPORTOKAT láttam, Király úr!”

De haladjunk! Tehát: fekvő akt.
Szobor. Vagyis terv. Gipsz.
Kósa Huba munkája, az öreg Benczédi
még emlékezett rá a 30-as évekből,
egy jól sikerült kiállításról.
Benczédi. Tudod.
Sándor bátyánk. A szobrász. A harsány.

„Lina – mondta a feleségem. – Mától kezdve!”

Évekig hevert limlomok között –
kicsi, tömzsi, szexis utcalány.

Gipszmeztelen, gipszkívánatos.
Csak annyi, hogy ki visel ma már
ilyen frizurát?! De a combja! Ó!

Lábujjai itt-ott töredezve,
pizsécské orra csonka, de vonzó.
Fehér Lina – még csak szob'... És
úgy látom, sose lesz szobor, végleges.

Kolozsvári Vénusz!
Fesse le bronzzal, aki akarja.
Kibírja.

KaroLina, KataLina, MaLina.
Családtag. Örököltük.
Kicsi Angyal. Fekvő. Ötezer lehet.
Ötezer mi?
Semmi, semmi. Csak úgy, ötezer...

CIFRÁZATLAN. DÍSZTELEN

E most íródo költeményen
ezer bogár szaporáz föl-alá
és néha szerte-szét, akár egy
jól szervezett mozgalom, mifelénk.

Köszönjük, jól vagyunk. A szomszédasszony
globalizált beállítottságú cicája
elszántan surran
javakorabeli diófánkra, ki most tölti
hetvenedik évét. Fiatal.

Csak hogy nem sikerül (a macskának).
Balf(ácán) lehetne, de hát leány.
Nutzi – a neve (tőlünk kapta) –,
de magyar.

Csemetéink lelkesen igyekeznek:
alma, körte, cseresznye, szilva – már most,
jó előre, nemes pálinkaszag (illat?)
lengi be a kertünk, mely csupa
nagyapa-dédapa-ükapa lábnyom.

A harkályunk fakopács, de lusta;
úgy gyakorolja mesterségét, akár egy elszánt
társadalmi megbízott! – Csak dolgozni
ne kelljen! Ne kelljen...
Nincs még dió. Csak lesz! Kipp! Kopp!!!
Csupa ígéret egész birtokunk.

Nyugalom hava, augusztus ünnepeké,
midőn lejár, aminek le kell járnia,
s titkon közeleg, minek jönnie kell.

Befordul az utcasarkon rögvest –
semmi jót nem hozó hírvivő.
Egész nyarat átölelő álnok mosoly...
Nyiss kaput!

Uram, mennyit váraoztunk életünkben!
És Te Magad is.

IN MEMORIAM

Hajnalodik kakasszóra.
Talpra!
Jönnék a *hovalettjeim*.

Hovalett Mari (Adonyi),
keresztlányom! Miféle önkény
elhúzni közülünk – KÖZÜLÜNK! – csak úgy...?

Hovalett Józsi Bácsi (ezredes Józef
Czapski/Csápai – karján az örök tetkóval:

ERDÉLYÉRT –, miután kitáncolta magát
Annával (Ahmatova, orosz költőasszony)
fogolyként Kazahsztánban, és aztán
sok év múlva, összeesett a kvári Fötéren, csak úgy,
telezseb elküldetlen levéllel.

Valódi szabadlengyel magyar *hovalett*.
Szolgál-e még – kérdem – odafönt a hősi
Krajówa Armijában (Honi Hadsereg)?
Ejtőernyős, kinek emlékét lelőni sem lehet.

És Annamari (Kinde) tangózik-e még,
ahogy billegett e sorok írójával
Nemes Zete Lakán? *Hovalett?*

Ennyi a sor itt most – és sajnos: csak egyelőre.
Sóvárad, Vass utca, öröklét-illat a
diófánk alatt –, és közelednek a többiek is.
(Bogdán!)
Sodorják őket fene fátumok.

Ám ha éppen verset írnak – s azt teszik! –
szóval-tettel ebben a szürke égben,
e tisztamocsok feketefehérben –
toborzok nekik, igazságtevőként,
tánkra kelő ezer olvasót.

Szól a kakas már – hajrá, hajrá *hovalettjeim!*...

P. S.

Hajnali tánc, nem múltó vigalom.
Csupa szűzfehér papírlap a holnap.

Ti üzentétek: nincs rút hátra-arc!
Múlt(unk) s jövő(nk) egy és ugyanaz.